

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

PUSTINJA

Scena prva

( Ovalna prostorija, pult, slomljeni reflektor, kanisteri vode, razbacani ruksaci, sve dopola prekriveno tankim slojem prasine. Prozor i vrata u uglu su prekriveni daskama zakucanim u zid. U levom uglu sobe je MARIJA, tridesetogodišnjakinja, šminka se, obučena je u prnje koje otkrivaju da je njen zanimanje prostitutka. U desnom uglu, pored poveće gomile peska koju trpa lopatom u kolica je LEKS, trideset godina, go do pojasa To radi bezvoljno. Pored njega je prljava džins kosulja.U sredini sobe je MARTIN, pali sveću i posmatra njen plamen, legavši pored nje. Huk pustinjskog vetra, off. Inače, prostorija je iz scene u scenu sve punija peska. Na sredini sobe je improvizovano ognjište. Martin je u kasapskom odelu)

LEKS: Neko bi mogao da mi pomogne.

MARTIN: Čemu to? Pustinja je svuda oko nas a ti je izbacuješ iz ove sobe.

LEKS: Pa šta onda Martine?

MARTIN: Pa ništa. To je kao da izbacuješ pustinju iz sebe. Nemoguće je.

LEKS: Kakva filozofija od bivšeg kasapina.

MARTIN: Vremena se menjaju Leks. Usavršio sam se, čitao, putovao, učio od boljih i gorih...Nego, nisi mi rekao šta si ti bio pre ovog pičvajza.

( Pauza)

LEKS: Naravno da se vremena menjaju. Apokalipsa je danas, znači apokalipsa je svakog dana.

MARTIN: Ako je tako onda trošiš vreme na gluposti a niko ne ceni više vreme od koljača I zaklanog.

LEKS: To je opet neka filozofija?

MARTIN: Ne, to ja iz života.

( Leks stane)

LEKS: Marija, mogla bi da mi pomogneš bar ti.

MARIJA: Mogla i želeta su dve različite stvari.

LEKS: Da nemaš neku mušteriju na lageru? Mislim, pored nas dvojice?

MARIJA: Nikad se ne zna.

LEKS: Zato si ti uvek spermna, to jest spremna.

( Marija ustaje)

MARIJA: Slušaj ti, ako si nas doveo ovde red je da ti i raspremiš ovo mesto. Mi smo samo gosti.

LEKS: Hvala sšo si me podsetila.

( Leks nastavlja sa radom)

MARTIN: Da li primećujete kako nijedna sveća ne gori na isti način?

LEKS: Ja primećujem samo da će nam brzo ponestati sveća ako tako nastaviš.

MARTIN: Gde ti je mašta?

LEKS: U kolicima sa peskom.

( Martin ustaje i otvara svoj ruksak. Vadi kesicu punu dogorelih sveća)

MARTIN: Ti ne razumeš: svaka sveća označava trenutak, vreme koje je prošlo. Ova liči na govno, ova na ugašeni vulkan a ova na sklupčanog coveka.... Ta mi je omiljena.

LEKS: Šta će kasapinu sveće?

MARTIN: Rekao sam ti, pre sam vreme merio drugačije. A znaš kako?

( Martin ustaje I prilazi Leksu)

MARTIN: Uhvatim svinju, otprilike tvoje težine i bocnem je ovde...

( Lagano kaziprstom udari po Leksovom vratu)

MARTIN: ....u jagularnu I gledam kako krv ističe. To traje tačno deset minuta i petnaest sekundi, merio sam. Ali, to je dosadno, krvavo, prljavo...Zato sam prešao na sveće. One su svete, čiste.

LEKS: Otvori mi vrata da ovo sranje izbacim napolje.

MARTIN: Koja vrata?

MARIJA: Evo, ja ču , samo prestani da kukaš.

(Marija , teturajući na iskrivljenim štiklama pridje vratima i otvorih a gomila peska uleti s vetrom unutra. Leks krene napred i izadje napolje. Ona za njim zalupi vrata)

MARTIN: On ne razume...

MARIJA: To je vaša stvar.

( Martin je zgrabi za medjunožje)

MARTIN: A koja je naša stvar, a? Uf, kako si sočna!

MARIJA: Kao odrezak ili kao krtina?

MARTIN: Oboje, bez kostiju.

MARIJA: Poštedi me tvojih kasapskih komplimenata!

MARTIN: Ko je bolji, on ili ja?

MARIJA: Isti ste.

MARTIN: Kako isti?

MARIJA: Ne plaćate ni jedan ni drugi. Da nije smak sveta ne bih se uopste tucala s vama. U stvari, ne bih se tucala ni s kim.

MARTIN: A s devojkama?

MARIJA: Otkad sam se odala kurvanju ogadio mi se seks.

MARTIN: Ne kenjaj. Ko je bolji?

MARIJA: Leks je nežniji.

MARTIN: Znači mlakonja.

MARIJA: Samo nežniji. Hoćeš poredjenjenje? S kim da te poredim kad niko nije ostao.

Ne od onih koji vrede.

MARTIN: Znaci, obojica smo loši? Nije loše, mislim, ako je I Leks loš.

( Ulazi Leks sa kolicima. Zastane, zapanjen prizorom)

LEKS: Pustinja je zatrpta izvor.

( Martin jače stegne Mariju)

MARTIN: Kako?

LEKS: Kako? Peskom! I skidaj šaku sa njene pičke.

MARTIN: Dobro, nežni, dobro.

( Martin, smejući se, sklanja ruku sa Marijinog medjunožja)

LEKS: Marija...

MARIJA: Jeste, rekla sam mu. Nežniji si i šta sad? To ne znači da si gori.

LEKS: U redu je.

MARIJA: To samo tako kažeš ili..

LEKS: Ne, u redu je, stvarno.

MARTIN: C-c-c! Mnogo ste meki, oboje! Otići ćete pod nož pre vremena!

MARIJA: Pod tvoj?

MARTIN: Ko kaže? Kažem samo da ću preživeti a da ćete vi najebati I da ću vam na kraju zapaliti sveću. Tvoja, Leks, kad dogori, će verovatno biti u obliku govneta.

( Leks zgrabi lopatu I zamahne. Martin se ne pomeri)

MARTIN: Šta je, hoćeš da udariš? Pa udari! Misliš da si moćan zato što se ova kurva uparadila za tebe? E pa nisi. Ja sam moćniji. Ja sam neuništiv! Jebes smak sveta ako ja ostanem poslednji!

MARIJA: Pa šta ako ostanes poslednji? Umrećeš!

MARTIN: A ko će biti tu da dokaže da sam umro? Znači, nema smrti, ja sam neuništiv!

LEKS: Ti neuništiv?

MARTIN: Ne veruješ? Pazi sad...

( Martin mu brzo otme lopatu I zamahne. Leks se odmakne u stranu. Martin se cereka. Zamahne prema Mariji)

MARTIN: Neću tebe ja...

(Martin kreće prema vratima)

MARIJA: Gde ćeš?

MARTIN: Po ručak.

MARIJA: Po ovoj oluji? Ti si lud!

( Martin se, tobob tražeći, osvrne oko sebe)

MARTIN: Ne vidim psihijatra da mi to da napismeno.

( Martin izlazi zalupivši vrata za sobom)

MARIJA: Martine!

LEKS: Vratiće se. Takvi se uvek vraćaju. Nažalost.

( Marija mu udari šamar)

MARIJA: Jezik pregrizao!

( Marija odlazi u svoj čošak i besno skida haljinu, štikle, šminku skida s lica, razmazujući je po obrazima i čelu. Ostaje u podsuknji)

LEKS: Nije bitno koliko nas preživi. Bitno je ko preživi.

MARIJA: Bitno je da svi prežive.

LEKS: Bitno je ali nisu svi preživeli.

( Marija se okrene I skoči prema Leksu)

MARIJA: A ti, šta si ti uradio za nas osim što si nas doveo ovde? Ništa! Vadiš pesak a on se vraća! Jesi li nabavljaо hranu kao Martin? Da si ti jedini mogao da nabavljaš hranu crkli bi od gladi! Šta si ti uradio za Martina? Šta si ikad uradio za mene?

LEKS: Znači, ti si glavna.

( Pauza)

MARIJA: Ti...Marš u čošak!

( Leks podiže dva prsta)

LEKS: Nastavnice, mogu li to sutra danas sam nešto smoren.

MARIJA: Šta?

LEKS: Vidim, opet je oživila tvoja stara profesija. Bila si mi draža kao kurva.

MARIJA: Svi muškarci više vole kurve nego nastavnice.

LEKS: Nisam mislio baš...

MARIJA: Znam ja dobro sša si ti mislio.... Jebulja, spermuša, drolja, jebačica, fuksa, dromfulja, skrndelj, kamenjarka... Jeste, to sam ja, kurva naša, vavilonska!

LEKS: Marija, znaš dobro da nisam tako, ja u stvari, sve je sumanuto, nema smisla, mislio sam, ti i ja...

MARIJA: Kad je pustinja pobesnela, potrošila sam prvo svu svoju uštredjevinu, onda usštredjevinu moje pokojne majke, onda porodični nakit, onda sam prodala sve u stanu, onda stan, a onda sam prodala jedino što je preostalo-sebe, za čanak vode i tri crne kriške dvopeka.

LEKS: Znam, znam...Polako, Marija, polako...

( Leks je grli)

MARIJA: A volela sam decu, htela sam da rodim troje, dva sina I čerku, volela sam svoj posao, volela sam...

LEKS: Okej, znaš, sve je okej.

MARIJA: Nije u redu. Gde si nas to doveo, zašto? O meni znaš sve, čak i o Martinu a ti...Nikad ne govoriš o sebi, samo gundjaš i trpaš pesak u kolica. Ko si ti?!

LEKS: Ja? Ne znam.

MARIJA: Znaš ti dobro a znam i ja. Čitala sam o tebi, sve tvoje mracne tajne.

(Pauza)

MARIJA: "Živi se zatvorenih

A umire otvorenih očiju

Na kraju ih drugi sklope,

Nežno predju dlanom preko kapaka,

Kažu: Video je i previše."

Znam te!

LEKS: Ako znaš zašto pitaš?

MARIJA: Hoću da čujem od tebe.

LEKS: A šta da kažem?

MARIJA: Istinu, sve od onog trenutka kad smo se nas troje sreli na raskrscu.

LEKS: Kod spaljenog krsta?

MARIJA: Kod spaljenog krsta.

LEKS: Hajde da plešemo.

MARIJA: Ti.. Odgovori mi.

LEKS: Biće mi lakše.

MARIJA: Pa, hajde.

( Plešu lagano, pripjeni jedno uz drugo)

LEKS (pevuši): The glory of love, the glory of love,

Might shine right through...

MARIJA: Šta je to?

LEKS: Uvek sam želeo da plešem uz ovu pesmu. Coney Island Baby, Lu Rid.

MARIJA: Reci.

LEKS: Kad sam te video na raskrscu pomislio sam: ovakvu devojku bih poveo u moj svetionik. Bili smo blizu obale sasušenog mora I samo je svetionik štrčao u pustinji, tačnije njegov vrh. Nisi imala onaj proziran pogled kao što ga obično imaju... Znao sam da to sto vidim nisi ti i dopalo mi se to što nisam video. Mislio sam, pored nje, pisao bih svoje nerazumljive knjige, ona bi već našla neku decu i vratila se starom poslu a onda bi nas jednog jutra probudio miris soli I lavande I more bi ponovo bilo tu.

MARIJA: I još?

LEKS: Vodili bi ljubav kao blesavi, i spaivali bi jedno pored drugog, mirni i čisti.

MARIJA: To što ti sanjaš je sloboda a sloboda se kupuje za ropstvo. Ili si sloboden u glavi. Znaš, niste mi gadni kad me tucate mislieći da potpuno drzite kontrolu. Gadite mi se kad svršite. Tek onda ukapirate da nemate kontrolu i da je san gotov. Onda se probudite u pustinji a ja sam slobodna.

LEKS: Zar ti se ja gadim?

MARIJA: Manje od drugih. Ne pitaj me samo da li si najbolji. Ne znam.

LEKS: Okej, najgori sam!

MARIJA: Zašto to radiš sebi?

LEKS: U nedostatku ljubavi pomažu samironija i melanohlija.

( Pauza. Marija zausti da kaže nešto a onda se naglo izmakne)

MARIJA: Leks, vreme je da ideš

LEKS: Kuda?

MARIJA: Po Martina. Nadji ga.

( Vrata se, sa hukom vetra, otvaraju. Ulazi Martin i baci krvave strvine na pod. U drugoj ruci su mu krvava sivkasta krvna)

MARTIN: Nema potrebe. Vratio sam se. Sa ručkom!

(Mrak)

## Scena druga

( Soba se kupa u čdnom, prigušeno crvenom svetlu koje dolazi od žara koji sija u ognjištu. Po sobi su razbacane sitne kosti, svako spava pokriven svojim prnjama na svojoj strani. Razmiču se daske na prozoru i na vratima i kroz njih proviruju ruke koje ih kidaju, uz jezive zvuke, krike. Ulaze Demoni, dve devojke u belom, prelepe, sa zlim izrazima na licima. Uzimaju pesak i njime se gadaju, vrište, skaču od jednog do drugog kraja sobe, izvlače stvari iz torbi i razbacuju ih po sobi. Iz Leksovog ranca vade pisaču mašinu i kucaju na smenu po njoj, prethodno stavivši list hartije u nju. Jedna od njih uzima sveću, veliku, istopljenu iz ranca Martinovog i gazi je golim stopalom. Druga prilazi Mariji, vadi njenu sminku i šminka je. Druga miluje Leksa po telu a onda prilazi Mariji. Demonke počinju da ljube i miluju Mariju a onda kad ona u snu pruži ruku prema njima, odmaknu se. Marija klone. Demonke uzimaju svaka po šaku peska i sipaju po licima svih , polako, ritualno a onda se, kao devojčice, uhvate za ruke I odjure kroz vrata zviždući dečiju pesmicu)

### Scena treca

( Dan. Marija i Leks, svako u svom uglu. Marija, pretura po svojim stvarima, nešto uporno traži. Leks čita poruku na pisaćoj mašini, jedan red, I uvek ga ponovo vrati nazad uz zvonce maštine. Martin je miran, sakuplja svoje stvari pedantno )

MARTIN: Rekao sam kako će biti a vi mi niste verovali. Sudnji Dan dolazi! Treba obeležiti trenutak, treba zapaliti sveću. Mislite da zato što sam kasapin, mislim bio kasapin, dok je još bilo teletine, ovčetine, svinjetine a ne pacova na koje kukate a onda ih, kad ih ja donesem, prožderete kao mačak miša, lišen svake filozofije. Nepismeni duduk. E pa meni je kad je ovo ludilo s pustinjom počelo postalo sve jasno: treba obeležiti trenutak propasti I to s nečim suptilnim a da ima veze s mojim poslom. E, tu se ja setim: od životinja, pa i od čoveka, može se napraviti sveća. To je bolje nego da ih samo iskasapiš i pustiš da trunu.

Čovek je svezzji mrtav, zakopan u pesku, nego živ i znojav, svetli više kao sveća nego kao živ. Demoni su tu, kraj je tu, nema! Palite sveće!

( Martin seda, pali sveću i pasionirano je posmatra kako gori. Marija nalazi brojanice i počinje da ih vrti. To Martin spazi. Prilazi joj I otima ih)

MARTIN: To ti ne vredi ništa.

MARIJA: Vrati ih!

MARTIN: Neću a znaš zašto?

MARIJA: Vrati ih, pederu!

MARTIN: Neću, a znaš zašto?

MARIJA: Leks!

MARTIN: Zato što ne znaš molitvu. Izgorela je kao i onaj krst na raskrscu.

( Martin je pocepa I kuglice brojanice se raspu po podu. Marija ih sakuplja, prethodno šutnuvši Martina)

MARTIN: Što boli, ne zna se! A ti, pisac, nema inspiracije. Fali rečenica s kojom bi zapoceo pricu?

LEKS: Koji pisac?

(Pauza)

LEKS: Saznanje.

MARTIN: Šta?

LEKS: To su napisale: saznanje.

MARTIN: Misliš, ti si napisao, da sve bude melodramatičnije. Kao, poslednji zapisi poslednjih ljudi, bestseller.

LEKS: Ja napisao? T I si se probudio pre mene!

MARTIN: A Marija pre mene, pa?

MARIJA: Pa, šta onda? Da nisam ja otkucala? Sanjali smo isti san sve troje! Misliš da je to slučajno?

( Pauza)

( Martin mu pogleda preko ramena)

MARTIN: Pazi stvarno, krvavo prokleto saznanje.

( Martin uzima list hartije i spaljuje ga na plamenu sveće)

MARTIN: Evo, vidi ga kako gori. To saznanje nas je I dovelo dovde.

LEKS: Nemoj!

MARTIN: Šta, da nisi zaboravio? Saznanje, saznanje,saznanje!

( Martin baca papir na zemlju i gazi ga)

MARTIN: Ma, ako se te demonske kučke pojave ovde...

( Zavlaci ruku pod svoj jastuk)

MARTIN:...ja sam spreman!

( Martin izvlači ogromnu kasapsku sekiru)

MARTIN:Neka samo provire I gotove su! Ja nisam kiloster kao ti!

( Daske n prozoru pucaju i sa brdom peska u sobu upada Mile, tridesetogodišnjak u policijskoj odrpanoj uniformi)

MILE: Sklanjaj to sranje od Milet!

( Mile vadi pištolj iz futrole i uperuje u Martina)

MILE: Kažem: sklanjaj to sranje od mene!

MARTIN: Molim lepo, evo!

( Martin vraća sataru pod jastuk)

MILE: Nije Mile od juče, zna on sve fazone! Daj to vamo, odma!

( Martin mu predaje sekiru)

MILE: Šta bleneš tako,a?

LEKS:Ne, ne blenem.

MILE: Onda gledaj u zid. Mnogo si gadan Miletu.

LEKS: Kako je napolju, ima li još ljudi?

MILE: Mile je pre tri nedelje našao troje i priveo ih na informativni razgovor.

MARIJA: I?

MILE:O, sestro imaš li ti dozvolu za tako dobro telo?

LEKS: I, šta je bilo na informativnom razgovoru?

MILE: Ti sad kao hoćeš da zbuniš Miletu, a? Ne da se on lako zbuniti. Ne kad vidi dobru pičku. A ti, mesar, donesi nesto za klopu.

MARTIN: Za šta ste?

MILE: A šta imаш?

MARTIN: Sveža pacovina, juče ulovljena.

MILE: Jebem ti izbor.

MARTIN: Znači...

MILE: Prži, eto šta znači!

( Martin iz kutije vadi krvavo meso u papirnatom omotu. Stavlja drva za potpalu)

MILE: Jel bez kostiju?

MARTIN: Uglavnom.

MILE: Ti, tamo! Ovamo!

( Leks prilazi prateći kretanje Miletovog pištolja)

MILE: Da si mi smesta...

( Mile skida košulju)

MILE:...oprao ovu košulju.

LEKS:Ali, vode je ponestalo...

MILE: Misliš da sam blesav? Vidi koliko je tamo kanistera. Brzo!

( Leks odlazi, stavља кошулју у lavor и починje да је пре)

MILE: Ribaj, ribaj, nego шта! A ти, мала, седај поред мене! Не врдјај, видим да ти нисам први!

( Marija pogledа Leksa, који скрене поглед. Martin klimne главом. Marija седне поред Miletа који одмах почиње да је миљује по бутинама)

MILE: A вас занима шта је било на информативном разговору? Krivica, ето шта је било.

Jebem ли га, након сата времена плавог зека почели су да кукaju и певају, цела породица.

( Одједном стану сви са послом)

MILE: Jeste, mama, тата и бата. Mama и тата се кресали пре брака, што је грешка а дете је досадно у пићку материју. И шта онда? Mile да свакоме по куршум I poljubac u ladno чело. Da ne brinete, остalo је још три. Taman.

( Mile се cereka a zatim šutom u zadnjicu odgurne Martina)

MILE: Nemam ti ja времена за те твоје кулинарије!

( Mile узима парче mesa I zagrizе ga, krv mu se sliva niz bradu. Pričа punih usta)

MILE: Nema времена за та издржавања. Mile је то, он се лепо наједе а онда...

( Poljubi krvavim ustima Mariju)

MILE: ...dolazi остalo.

( Marija устани и Mile је удари ѕаком по дупету. Marija повраћа, Leks покуша да јој помогне, али га она одгурне)

MILE: Povraćaj ti, мала, ако, ако. Da видиш како ћес да повраћаш kad ti ga Mile rokne. E, колико сам ја јебо на терену! Ako daju Miletu daju ако не ја ih silujem a то је још лепше! Ej, gazda, uzmi i ti парче!

( Baci Martinu парче mesa)

MILE: Шта гледаш, дžukac! Jedi, jedi!

MARTIN: Odmah, odmah!

( Martin jede I razmenjuje погледе sa Miletom. Obojica se suludo smeju)

MILE: Што си ти луд, пизда ти материја! E, доста је било, pun je Mile ко око!

( Mile ustaje I briše krvave ruke o pantalone)

MILE: Dodji mala, vreme je da se nešto pojewe!

( Marija se zastrašeno izmakne u čošak, on je zgrabi I privuče sebi.

Udari drškom revolvera Leksa u lice)

MILE: Ne boj se Mileta, iskusan je on jebač! Najveća kita 29. novembra i okoline! Dodji, neću ti ništa, samo malo....

( Počinje da je, okrenutu na bok miluje po celom telu)

MILE: Hajde, primakni se, zagrej mi ga! Uf, što si meka ko jastuk.

( Leks zakorači napred ali se Mile trgne i uperi pistolj u njega)

MILE: Kuda, brabonjak? Na posao!

( Leks se vrati nazad a Mile nastavi da miluje Mariju ali sve sporije)

MILE,:Kurvo, ima da posle pušiš Miletu sat, dva, bez prestanka. Pušićeš ti Miletu dok se ne ugušiš, znaš? Al onako, profesionalno, ko u pornićima, da ga gledaš u oči dok sisаш...Joj, nešto je Mile umoran a ti si meka, meka....Dodji, sisaj mu ga..Uh, ti kurvo, mhm... Mile nije spavao tri dana, proganjale ga neke plave ribe ali će te jebati svetski, vrhunski...uh...

( Mile zaspe. Klone)

MARTIN: Sad je vreme. Izmakni se.

MARIJA: Kako?

MARTIN: Samo polako, jednu ruku odmakni, stavi je tako da zagrli sebe, osloni ga na bok, jeste, tako.

( Marija se izvlači ispod Mileta)

MARIJA: I, šta ćemo sada?

( Martin podiže sekiru sa poda)

MARTIN: Zna se.

( Prilazi mu Leks i stavљa mu ruku na ruku koja drži sekiru)

MARTIN: A da ja poginem to ti odgovara?

( Pauza)

MARTIN: Jeste, slušao sam vas. Znam da bi najviše voleo da ostaneš sam sa svojom idealnom ženom ali to ne ide tako. Ne dok sam ja tu.

LEKS: Marija...

MARIJA: Nemaš pravo Leks. Hteo je mene da siluje a ne tebe.

LEKS: Ali to nije razlog...

MARIJA: Koji razlog ti još treba? Ubij ga, Martine!

LEKS: Ali, ako ga oteramo...

MARIJA: Vratiće se, takvi se uvek vrate.

MARTIN: Takvi kao ja. Nažalost. Žene, izmaknite se ovo će biti krvavo.

LEKS: Mi nemamo na to pravo, ti si rekla.

MARIJA: Sad imamo.

LEKS: Marija...

MARIJA: Izdrži.

LEKS: Krv u mom svetioniku...

MARIJA: Zažmuri, okreni ledja, samo okreni ledja....

( Leks i Marija se udaljavaju, zagrljeni. Martin prelazi oštricom preko kažiprsta, kapnu dve kapljice krvi)

MARTIN: Uh, ostro. Nisam hteo da se vratim u posao na ovaj način, ali, šta je tu je!

( Martin slegne ramenima a zatim zamahne satarom prema Miletovoj glavi. Mrak)



#### Četvrta scena

( Dolaze Demonke, kroz vrata i prozor. Sa visokim ce u glasu drže dugo samo jedan glas: A! Jedna nosi sekiru, krvavu u jednoj ruci, a u drugoj ruci pištolj. Druga stoji visoko podignutih krvavih ruku. One ritualno igraju oko usnulih i stavljaju, svakom od njih, po malo krvi na obraz. Na kraju stavljaju krvavu sekiru u Martinovo naručje i on je nežno grli. Prilaze mašini i, mejajući jačinu glasa pri svakom udarcu dirke glas im pomalo zatreperi. Obe sede sa podignutim šakama i naizmenično kucaju slova a onda ustaju i odlaze. Mrak)

Scena peta

( U sobi su Martin I Marija. Marija razgoreva vatru a Martin uzima jedan od kanistera i ispija)

MARTIN: Voda je nektar.

( Marija se osvrne i upitno ga pogeda)

MARTIN: Tako ti kažeš.

( Par kapi padne na Martinove grudi)

MARIJA: Nije ni čudo što je svet propao. Nema više muškaraca koji piju do poslednje kapi.

MARTIN: Nema više ni pravih žena. Kresao gumenu ili mesnatu lutku, svejedno je.Ali, gumenoj se ne plaća.

MARIJA: Hajde samo da završimo s tim.

MARTIN: Misliš pre nego što se Leks vrati sa iskopavanja?

MARIJA: A ti bi baš voleo da se vrati ranije...

MARTIN: Neka kopa on svoj bunar. Ja sam svoje kopanje završio.

( Martin sipa vodu iz kanistera u kadu)

MARIJA: Mile je zakopan?

MARTIN: U čistoj kosulji. Neverovatno, bio je truliji za života nego sad u pesku. To što je mrtav i balsamovan peskom dodje mu kao poboljšanje.

( Martin sipa još jedan kanister)

MARTIN: Demonke su dolazile...

MARIJA: Preskoči temu.

MARTIN: Jel zato što su žene? I tebe ču ja, tu...

(Pokazuje na vrat)

MARTIN: I tebe i njih. Zavera kurvi!

(Pauza. Martin prazni još jedan kanister u kadu)

MARIJA: Moraš li baš toliko da sipaš?

MARTIN: Čemu štednja? Ionako ćemo pomreti.

MARIJA: Valjda.

MARTIN: Hajde.

MARIJA: Još malo.

( Martin se skida I ulazi u kadu. Uzima kesicu pored kacde I otvara je)

MARTIN: Ja ne čekam.

( Marija sporo ustaje i, skidajući deo po deo odeće, usput, nemarno, ulazi u kadu. Martin stavlja male, plutajuće sveće u vodu i na ivicu kade)

MARIJA: Opet obeležavaš trenutak.

MARTIN: Ne, sad želim da mi bude lepo. Platio sam za to.

MARIJA: Ne moraš da me podsećaš na to.

MARTIN: Krvavo sam platio.

MARIJA: I, šta sad hoćeš?

MARTIN: Budi ono što jesi.. Budi kurva.

MARIJA: Nisam kurva!

MARTIN: Nemoj mi tu priču. Jesi. Imala si izbor: mogla si da umreš ali nisi.

MARIJA: Uvek možeš da umreš.

MARTIN: Kao kurva ili ne-kurva. Dodji, kurvo, jebem li ti, platio sam ovo! Dolazi!

( Marija mu prilazi i seda u krilo. Martinu se otima uzdah)

MARTIN: Ko je sada bolji, a? Ko je sada bolji.

MARIJA: Bolji je...

MARTIN: Bolji je onaj koji može da plati, jel tako?

MARIJA: Ja sam gore, ja imam kontrolu.

MARTIN: Ali ja plaćam, jel tako?

( Martin udje jače u nju, Marija bolno jekne)

MARTIN: Ja plaćam, u tome je poenta zar ne? Muškarci plaćaju, a žene daju.

( Martin pojačava ritam)

MARTIN: Jel znač čta sad radim?

MARIJA: Šta?

MARTIN: Jebem nastavnicu. Natakao sam prosvetnog radnika na ražanj! Tucam školu, knjige, kapiraš? Sve vas tucam!

MARIJA: Tucaš nas, pa šta?

MARTIN: Učio sam i ja, ali od života a ne od knjiga. Porodica, brak, ljubav, izlasci, jebeš to! Sve je to samo kurvanje i ništa više! Platio sam, reci da je to istina!

MARIJA: Šta?

MARTIN: Sve je kurvanje a ostalo je laž. I Pravda, I savest, I istina, I sloboda, I ljubav, I Bog, reci!

( Pauza )

MARTIN: Reci!

MARIJA: Skote!

MARTIN: Ubiću ga ako ne kažeš! Reci!

MARIJA: Istina je!

MARTIN: To je sve što sam želeo da znam!

( Martin snažno dune u sveće. Mrak )

### Scena šesta

( Svi spavaju, tišina, jedino voda kaplje iz kade, kap po kap. Na sceni je manja barica. Dok voda kaplje, Leks se prevrće u snu. Dolaze Demonke, gaze, tobož, na vrhovima prstiju)

DEMONKE: Kap, kap, kap!

( Ulaze u kadu, sedaju, skidaju se, a zatim jedna drugu zalivaju peskom. Ustaju, zatim, nonšalantno se otresaju i odlaze. Jedna od njih se vrati, otkuca par slova na pisaćoj mašini I odjuri. Mrak)

## Scena sedma

( Martin I Marija spavaju a Leks, svaki put kad kap iz kade udari u pod udari u dirku.

Martin se budi i smeje se. Prostorija je puna peska)

MARTIN: Šta je pisac, navrla inspiracija? Jeste, prošli put se me iskulirao ali sad nema vrdanja!

LEKS: Otkud...

MARTIN: Jednom sam uvijao nekoj musteriji meso u novine i vidim, tamo tvoja faca.

Pokušao sam posle čak da te čitam ali, ne ide.... Slabo goriš kao čovek, još si lošiji za sveću..

( Leks i dalje kuca)

MARTIN: A sve sam čekao kad ćeš priznati ko si. Ti si jedan od onih razočaranih. Od pisanja si dobio slab vid, nervozu, losu kičmu, alkoholizam a i propušio si. Zaradio nisi ali da sereš to znaš. Prso si i povukao se u svetionik kao onaj, kako je Marija rekla da se zove...

LEKS: Džejms Džojs.

MARTIN: Šta je bilo, ponestalo inspiracije?

LEKS: Pisao sam o onome što nikad nećeš razumeti.

MARTIN: Misliš, moral, Pravda, istina, ljubav, tako to? Jebote, nisam nešto obrazovan ali znam da su te žvake staromodne.

LEKS: Svet u kome kasapin i kritičari misle isto mora stići kataklizma.

MARTIN: Istranžirala te kritika, a? Osećaš se bedno, nesposobno, ti si jedan od onih koji šljakaju samo kad pišu, jel tako? Osećaš se kao mrtav, ni do čeg ti nije, samo tupiš i truliš,a?

LEKS: Još mogu, još mogu.

MARTIN: Pa, gde je knjiga? Nema je. Iscedjen si, smak sveta je tu a nisi završio knjigu. Nisi je ni započeo.Bedan si.

LEKS: Videćemo ko je bedan.

MARTIN: Videćemo ali se već vidi.

LEKS: Videćemo, pizda ti materina!

( Marija se budi)

MARIJA: Jel možete vi malo tiše?

MARTIN: Odmorićeš se kad umreš.

MARIJA: Leks, šta to radiš?

( Leks zgrabi mašinu i zavrljači je kroz prozor, razbivši pri tome nešto dasaka)

MARIJA: Šta ti je?

LEKS: Znate vi dobro šta mi je! Vode je ostalo za tri dana, izvor je presušio a vi se tucate u kadi punoj vode!

MARIJA: A izvor?

LEKS: Koji izvor? Suv kao barut!

MARTIN> A pesak, što nisi očistio pesak?

LEKS: Što nisi ti?

MARTIN: Jer znam, kao i ti, da je ovo kraj.

( Pauza)

LEKS: Možda nije.

MARIJA: Molim? Misliš da za nas još ima nade?

LEKS: Ne prebacuj temu. Dala si mu se.

MARIJA: To se tebe ne tiče.

LEKS: Prodala si se.

MARIJA: Kurva se prodala, šta je tu novo?

MARTIN: Je li, pisac, šta ti krijes od nas?

LEKS: Dve reci.

( Martin brzo skoči, zgrabi sataru I obori ga na pod)

MARTIN> Dve reči, koje dve reči?

LEKS: I tebe izludjuju demonke, a? Neću ti reći a ti me ubij pa...

MARTIN: Ma...

( Martin zamahne)

LEKS: Nisu u mašini. Spalio sam ih, na tvojoj sveći.

( Martin se izmakne)

LEKS: Gde je sad sila?! A?! A ti, Marija, štedi reči! Neću ništa reći ni tebi!

MARIJA: Nećeš? Jel zato što nisam idealna, zato što svet nije idealan?

LEKS: Pa šta? Ja se bar ne krešem sa životinjama!

MARIJA: Leks, ti si najveća zver ovde! Reci nam!

LEKS: A to će kao nešto promeniti?

MARIJA: Pa hoće li, hoće li?

( Marija počne da ga udara i grebe. Leks se ne pomera)

LEKS: Neće.

MARIJA: Reci, idiote, reci!

LEKS: Poricanje....

( Pauza)

LEKS: Poricanje i prihvatanje.

MARIJA: I šta to znači?

LEKS: A zašto ja moram da znam?

MARIJA: Ne želiš da znaš, ne želiš da misliš. ne želiš da čistiš ovaj prokleti svetionik!

Šta želiš?

LEKS: Ono što i svako od vas. Ništa. Da postanem ništa. Što pre.

( Kucanje na vratima, off. Martin potrči ka vratima sa satarom. Marija se sakrije iza kade,

Leks se okreće oko sebe, ne zna gde da krene)

MARTIN: Ko kuca otvoriće mu se.

( Martin oprezno otvara vrata i u prostoriju ulazi MLADIĆ, smedje-crvene kose, odrpan, mršav)

MLADIĆ: Zaista je tako.

( Martin zastane pred njim a onda se izmakne u stranu, oborivši pogled)

MARTIN: Izvoli, udji.

( Mladić ulazi, klimne glavom Mariji I Leksu i sedne na sredinu prostorije)

MARIJA: Odakle si?

MLADIC: Odasvud.

LEKS: Imaš li ime?

MLADIĆ: Imam.

MARTIN: Vi ne znate njegovo ime?

MARIJA: Što bi znali?

( Mladić se nasmeje)

MLADIĆ: U pravu ste. Ne morate.

( Pauza)

LEKS: Ludi klinac.

( Pauza)

MLADIĆ: Mladolik sam ali sam stariji od tebe.

LEKS: Koliko?

MLADIĆ: Imam trideset i tri godine.

MARTIN: Kako ga ne prepoznajete? To je On!

LEKS: Jeste, Martine, jeste! Kako da ne!

MARIJA: Na koga misli?

LEKS: Šta ja znam. Ludaci se medjusbrojno prepoznavaju.

( Martin mu prilazi, u neverici, stežući sataru)

MARTIN: Zar baš on, zar baš on i ovde... Čekao sam ga I on me iznenadi, on uvek iznenadi, kvarnjak.

MLADIĆ Ne boj me se.

MARTIN: Ja da te se bojim? Mogu da te zgazim.

MLADIĆ:: Znam da možeš.

LEKS: Ma, ovo je tako bizarno da moram da zapisem. Poslednji roman na svetu, počinje razgovorom dva ludaka, poslednjih ljudi na Zemlji, sjajno! Jel vidiš, Martine? Pišem, pizda ti materina, ja pišem!

MARTIN: To je baš super, Leks.

( Leks seda I počinje da kuca na pisaćoj mašini. Martin seda prekoputa Mladića)

MARTIN: Marija, sipaj vode za gosta.

MARIJA: Da veliki gazdo.

( Marija nervozno sipa piće i neljubazno tresne zdelom sa vodom pored Mladićevih nogu.

Mladić podigne pogled prema njoj)

MLADIC: Hvala.

( Marija skrene pogled i ode na drugi kraj a zatim sebi sipa nešto vode i popije naiskap)

MARTIN: A ti kucaj Leks, ali ja ću biti poslednji koji će to čitati.

MLADIĆ: Ima ih još koji će čitati.

MARTIN: Znamo se ti i ja, a? Znamo se, dobro, he, he, he! On je, on je, deco! Došao mi je na noge, stalno sam hteo nešto da ga pitam ali on uvek zauzet... Hteo sam da ga

razbesnim, pretio mu, psovao ga ali on opet čuti, povukao se! Gde si mi se ti skitao, a?  
Nikad te nema ali kad matorci počnu da pričaju o tebi ne mogu da stanu! Jeste, zavidim ti  
I mrzim te,jeste!

( Martin ga potapše po obrazu)

MARTIN: Da te potapšem i po drugom?

( Ulaze Demonke, sa crnim velovima)

MARTIN: I one su tu? S tobom?

( Leks prestaje sa pisanjem, Marija prevrne kanister trgavši se i voda počne polako da  
otiče u pesak)

MARTIN: Njih huškaš na nas a ovamo mi se praviš!...

MLADIĆ: Ja s njima nemam veze, ti to znaš.

MARTIN: Ne znam ja ništa.

MLADIĆ: To je istina.

MARTIN: Šta je to istina?

MLADIĆ: Istina je da si zakopao policajca u pesku blizu svetionika.

MARTIN: I još?

MLADIĆ: Istina je da ti nije prvi.

MARTIN: Hajde, iznenadi me sa još nekom istinom.

MLADIĆ Istina je da su sve tvoje sveće napravljene od ljudi koje si sreo i ubio u pustinji.

MARTIN: A istina je i da ti sve ovo znaš jer su ti demoni to rekli.

MLADIĆ: Demoni mi ne govore ništa. One su ovde jer u njih verujete.

MARTIN: Ma, ti si demon.

MLADIĆ: Nisam. To je lažno, to što pričaš.

MARTIN: A kako onda sve to znaš?

MLADIC: Jednostavno znam. Ti znaš kako.

( Martin kruži oko Mladića, igrajući se sa sekirom. Marija iskorači prema njima)

MARIJA: Hajdemo, vidiš šta će da napravi.

LEKS: Šta?

MARIJA: Ništa.

LEKS: Znači, ništa.

( Klate se na nogama, kao da se dvoume da li da krenu ili ne)

MARTIN: Ma, koga ti zavlaciš! Hajde, vas dvoje, jel mu verujete?

(Pauza)

MARTIN: Marija, nemoj da lažeš!

MARIJA: Pa, malo jeste neobično...

MARTIN: A ti,Leks?

LEKS: Ja ne pišem u prvom licu tako da ne učestvujem u raspravi.

MARTIN: Aha. Odlično.

( Martin zgrabi Mladića za rukav I podigne ga)

MARTIN: Jel ga prepoznajete?

( Pauza)

MARTIN: Znači, ne prepoznajete. Ćutanje je odobravanje. Ali, ajde da proverimo još jednom. Svetioničaru, jel vidiš svetlo? Kurvo, jel vidiš negde poštenje?

( Mladić ustaje)

MLADIĆ: Ja vas vidim. Ja vas prepoznajem.

LEKS: Ovo više nije zezanje. Ti znaš....

MARIJA: Znam i Martina.

( Mladć se okrene prema njima)

MLADIĆ: U redu je.

MARTIN: Po treći put vas pitam: da li ga prepoznajete?

( Pauza)

MARTIN: Niko? U redu.

( Martin obori Mladića na zemlju i zamahne satarom. Peskom poteku krv i voda.

Demonke skinu velove. Na licima su im iscrtane posmrtnе maske. Marija vrisne, Leks skrene pogled u stranu)

DEMONKE: Kad nema onog ko je protiv nas mi gubimo smisao. Kad gubimo smisao, gubimo život. Poslednja reč: nada.

(Padaju mrtve na zemlju. Ustaje Martin i ispušta sataru)

MARTIN: Čekao sam te, otkad je sve ovo počelo, samo sam čekao da udješ sa svojim slatkim rečima. I eto, došao si. I tebe sam nadživeo, i njih će. Napraviću od tebe najsjajniju sveću koju je svet ikad video. Bićeš u mom sećanju, uvek i zauvek. I mrzeću te i zavideću ti i mrzeću te i zavideću ti....

LEKS: Saznanje, poricanje, prihvatanje, nada...

MARIJA: Ponovo i ponovo, ubijaće dok ima živih....

LEKS: Saznanje, poricanje, prihvatanje, nada....

MARIJA: Skloni se, lice ti je crveno...

MARTIN: Evo, sklanjam se...

LEKS: Saznanje, poricanje, prihvatanje, nada....

MARIJA: ja, ja nisam htela da on to uradi...

LEKS: Saznanje, poricanje, prihvatanje, nada...

( Martin stoji, stegnutih pesnica, na sredini scene)

LEKS: Saznanje, poricanje, prihvatanje, nada....Faze raspoloženja na samrti.

( Pauza)

LEKS: To su one htele da nam kazu.

MARIJA: A nada?

LEKS: Uzaludna je, samo zavarava.

MARTIN: Dosta!!!

( Pauza)

MARTIN: Zar ga niste prepoznali?

MARIJA: Koga?

( Martin pokaze na Mladića)

MARIJA: Ne.

LEKS: Ne.

MARTIN: Ne?

( Mrak)

KRAJ

ALEKSANDAR NOVAKOVIC

*PUSTINJA*

Adresa:

Ljuba Vuckovica 11

11 000 Beograd

Telefon:

2462-187

064 4335 727

E-mail:

[alnov@eunet.yu](mailto:alnov@eunet.yu)

Beograd, 2003